

at der skulde paahvile Nøgdsdagen nogen-
 helst Forpligtelse til længere end til 1ste April
 1869 at bevilge et Beløb af 10,000 Rbd.
 aarlig til Stutteriet; men paa den anden
 Side stiller man dog Ministeriet paa en
 ganske mærkelig Maade ved uden videre at
 stryge denne Sum, uden at gjøre nogen Be-
 mærkning om, hvorledes Ministeren da har
 at forholde sig; thi han har ingen Bemyn-
 digelse eller Ret til at nedlægge Stutteriet,
 fordi disse 10,000 Rbd. stryges. Steer dette,
 bliver Ministeren sat i den Etilling, at skulle
 holde Stutteriet gaaende med de ca. 3,000 Rbd.,
 som man kan faae ind af Gaardens Avl.
 Dette var min formelle Indvending mod For-
 slaget. — Hvad Realiteten angaaer, da vil
 jeg heller ikke nægte, at jeg finder Forslaget
 ubetimeligt, om jeg saa maa sige. Der er
 for nogle Aar siden kommet en større Fasthed
 i Stutteriets Bestyrelse, og man har begyndt
 et Forsøg paa at danne en constant national Race.
 Det er ganske vist et stort Spørgsmaal, om dette
 Forsøg kan lykkes; det er et stort Spørgsmaal,
 men det er ligesaa vist, at da der kun er for-
 løbet saa Aar, siden dette Forsøg begyndte,
 saa er det en Umulighed at have nogen Dom
 om, hvorvidt Forsøget vil lykkes eller ikke.
 Kunde det lykkes, saa vilde det være af over-
 ordentlig stor Betydning for Hesteavlens her i
 Landet, og Stutteriet vilde da under den For-
 sætning have vist sig at være en Institution,
 som man ikke forgjæves havde givet Penge ud
 til. Seg maa endnu anføre en Grund, hvorfor
 det forekommer mig, som jeg sagde, ubetime-
 ligt for Diebliffet at stryge denne Bevilling.
 Loven af 13de Januar 1862 er givet for 10 Aar,
 og en anden vigtig Bestemmelse i denne Lov,
 vedrørende Hesteavlens, gaaer jo ud paa, at
 der aarlig skal udredes af Statskassen et vist
 Beløb til Gingsstepremier, og det kan nu ikke
 nægtes, at denne Bevilling og Bevillingen til
 Stutteriet staae i en overordentlig nøie For-
 bindelse med hinanden. Det er det Samme,
 man har villet fremme ved begge Bevillinger;
 om det end er i en mindre Maalestof og paa
 en noget anden Maade ved den første Bewil-
 ling end ved den anden, saa er det dog til
 det samme Maal, man ved disse to Institu-
 tioner, om jeg saa maa kalde dem, arbejder

hen. — Seg troer derfor, at man ialfsald burde
 opsette at tage sin endelige Beslutning
 om Stamstutteriets Nedlæggelse, indtil Sagen
 ligger fuldkommen frit for om to Aar, altsaa
 i 1872; man kan da i dets Heelhed tage
 det Spørgsmaal for, hvad der skal gjøres for
 Hesteavlens Fremme her i Landet, og er ikke
 nødsaget til kun at holde sig til den ene
 Side af Sagen, nemlig Stamstutteriet. Seg
 kan derfor ikke Andet end stemme mod Forslaget
 under Nr. 17.

Alberg: Da der er nogle af de for
 Diebliffet foreliggende Vædringsforslag til § 19,
 som jeg ikke har kunnet tiltræde, saa maa det
 maaskee være mig tilladt at fremsætte mine
 Grunde derfor. Det første af disse Vædrings-
 forslag er Forslaget Nr. 15, som gaaer ud
 paa at nedsette Bevillingen til Landbohøi-
 skolens Forsøgsmark med 800 Rbd. Det
 ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die
 Valgkreds (Madsen), som førte Ordet for dette
 af et Mindretal stillede Vædringsforslag, havde,
 saavidt jeg forstod ham, væsentligst to Hoved-
 indvendinger at, gjøre mod disse Forsøg ved
 Landbohøi skolen, nemlig deels at de vare for
 dyre, og deels ogsaa den, at man ikke fik noget
 Udbytte ud deraf. Det ærede Medlem meente
 nemlig, at denne Mark, som er henlagt til
 Landbohøi skolen til derpaa at anstille Forsøg,
 burde, istedetfor at medføre Udgift, endog give
 Indtægt. Sa, ganske vist vilde det ikke være
 vanskeligt at drive denne Jord paa en saadan
 Maade, at den kunde give Indtægt, men det
 er jo ikke Hensigten. Hensigten er derimod
 at anstille Forsøg, og det ligger i slige For-
 søgs Natur, at naar de skulle anstilles om-
 fattende og have nogen virkelig Betydning,
 maae de anstilles paa saa forskelligartede
 Maader, at det ikke ret vel kan tænkes, at
 de skulde kunne give Udbytte, men tvertimod
 endog maae medføre temmelig betydelige Ud-
 gifter ud over de sædvanlige. Der er, som
 anført, omtrent 20 Akr. Land henlagte til
 Landbohøi skolen, men jeg troer, at det ærede
 Medlem gjør sig skyldig i en fuldstændig
 Misforstaaelse ved at sige, at 5 Akr. Land
 deraf bleve benyttede til Spiringsforsøg, ved
 hvilke man, som han meente, togte Planterne,